

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 2. Aspernatoria fuit hæc Iudæorum interrogatio. Zoilis enim proprium est quærere. Quis est hic?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

Deus. Hoc illi multoties contigit, & in eo monstrabar Deus, quod suus erat Dux, quando ob panis defectum populus murmurabat. Dum Aaron haeret apud populum: Respexerunt ad solitudinem, & ecce gloria Domini apparuit in nube: locutus est autem Dominus ad Moysen. Iam nunc veniam ad te in caligine nubis ut audiat me populus loquentem ad te & credat tibi in perpetuum. Stetit populus de longè: Moyses autem accessit ad caliginem, in qua erat Deus. Cum ascendisset Moyses montem, operuit nubes montem, & habitavit gloria Domini super Sinai &c. Ingressusque Moyses medium nebulae ascendit in montem, & fuit ibi quadraginta diebus, & quadraginta noctibus. Quid est hoc? Procul dubio (ait D. August.) aliam personam tunc figurabat, aliam nunc, & iunt eorum, qui Principes sunt intima veritatis Dei, nunc autem Iudaorum, quibus gloria Domini, qua in tabernaculo est, quod est gratia Christi, tanquam nubes opponitur. Ac prout dicit, quod hoc non fuerit semper in Moysè, sed tunc tantum. Completis figuris descendit gloria Domini in nube, in Chistillo, qui omnes illuminavit & per illam lumine pinatur Moyses, id est Principes, ut nihil videre possint gloriae Christi.

Modò clare patet versus ille Habacuc: qui obsecutus iudicabatur: Operuit Calos gloria eius, & laudis eius plena est terra. Hoc nomine Calos (inquit D. Gregor.) intelligit, primarios factores, summos Principes, Reipublicae magistratos: illis enim incumbit populi regimen, qui nomine terrae compenduntur. Ecce caeli, ecce Principes, summi sacerdotes, Pontifices, magistri & Doctores, qui honoris clauum tenent altiores obtinent cathedras, qui hac Christi luce ac gloria, absit ut illuminentur, qui & maleuolè ignorantia obsecrati, de illo qui de se radios emittit, sole ipso clariore requirunt curiosi. Quis est hic? & velut vesperationes ipsis radius attoniti, percussisque obtenebrantur. Occinere videtur vates illi historiae, de qua Spiritus S. Postquam omnia perfecta sunt, operuit nubes tabernaculum (ut exponit D. Cyrill. Alexandr.) & proficemur alibi: similiter visionem Isaiae, quando apparente Domino gloria radiorum illustri, Dominus repleta est fumo. Id est templum: ut dicimus. Lux illa, quae caelos operuit, populum adeo clarificat, ut Dominum agnoscat, mille laudibus extollat, & ipsis inquitentibus. Quis est hic? respondet, elatis ad sidera vocibus. Hic est Iesus Propheta à Nazareth Galilae: quo testimonio eum fatentur ut Deum, ut Messiam, ut mundi Saluatorem. Sic benedicta hæc gloria Domini.

Exod. 16. 10. & in e. 19. 8. & c. 20. & in e. 24. 15.

L. 2. mor. 6. 26.

Exod. 40. 33. Lib. 9. de Adorat. Sabbaro ante in Ramos §. 10. Isa. 6. 4.

Modo & horum tenebras, & illorum lucem, in salutem nostram maturè consideremus.

§. 2. Aspernatoria fuit hæc Iudaorum interrogatio: zolis enim proprium est querere: Quis est hic?

Cum intrasset Iesus Hierosolimam, commota est uniuersa ciuitas. Quia est hæc ciuitas, quæ ad Christi ingressum turbatur: Aliqui intelligunt habitatores, & ciues Hierusalem, qui, ut subito, & inexpectatò audierunt voces illas, & a clamaciones aduentis populi, & intrantis ciuitatem multitudinis Christum concomitantis, nec rationem ob quam illa fierent, intelligebant, perturbantur, & continuo interrogant, quis esset ille, quem tanta solemnitate constiparent, & diuinis ac insolitis acclamationibus honorarent? Ita interpretatur hunc locum D. Hieronym. Alij vero auctores intelligunt per nomen Ciuium, Principes ac Reipublicæ Gubernatores, eorumque Concilium: ea phrasi, quæ dicitur Ciuitas hoc aut illud proclamauit, prohibuit, iulituit. Itaque, qui tumultuati sunt turbatique ob Christi aduentum, Principes fuerunt, Gubernatores, Concilium Hierusalem. Obiciunt: Hinc ergo Christum ignorabant quis esset? Paucis ante diebus de illo multa inter se fuerant collocuti, de eius vita, miraculis, doctrina, operibus, & tandem mortis reum conclamantur. Num forsitan illius notitiam deperdidissent? quomodo quaerunt: Quis est hic?

Optimè respondet Iudocus Clitouræus, qui deperditos libros D. Cyrilli super D. Ioannem luci restituit: quod hæc non esset ignorantia interrogatio, sed contemptus: eo modo quo uocatur Spiritus S. solere mundanos dicere de viro paupere, abiecto, quando inter viros honorarios loquitur, Pauper locutus est, & dicitur: Quis est Eccl. 17. hic?

Familia valde illis erat hoc pronomen Hic quotiescumque in Christi despectum loquebantur. Declarat Christus mysterium Venerabilis in Christo Sacramenti à se instituendum: ac illi irrisorie & aspernabundi quaerunt: Quomodo potest hic nobis dare carnem suam ad manducandum? Quomodo potest hic, q. d. Homo vilis pauper, contemptibilis, & qui vix habeat, quo nudas contemnat sibi carnes: Quomodo potest hic nobis carnem suam dare ad manducandum? Si Salomon esset, cui tanta sapientia: si Moyses, qui aquas in sanguinem vertit, & transmutauit elementa: adhuc. Porro

D. Hier. in hunc locum.

E. 6. 19.

29.

I. Pharisæi in Christo si contempserunt, & aspernabundi quaerunt: Quomodo potest hic nobis dare carnem suam ad manducandum? Si Salomon esset, cui tanta sapientia: si Moyses, qui aquas in sanguinem vertit, & transmutauit elementa: adhuc. Porro

Porro Hic? Quomodo potest hic? Alij sublimem
 eius doctrinam audientes, dicebant: Quomodo
 hic literas scit, cum non didicerit? Hic, homo com-
 muni officij manuaris, qui nullis vquam a-
 liis rebus, quam lignariis intendit, vnde huc hæc
 omnia? Hoc eodem pronomine modo vtuntur
 in Christi contemptum, diabolica intentione, vt
 plebem ab eo honore quo illum venerabantur,
 retraheret æmuli, dum illis spectantibus tanto
 ingreditur triumpho, tanto plausu excipitur, vt
 Rex, Dominus, Saluator, verus Deus: Quis est
 hic? q. d. Popule stulte: quid agitis? gens insi-
 piens num illum cognoscitis, quem tanta pom-
 pa colitis? An ignoratis eum pauperem, fabri
 filium, infimæ sortis, cuius maximæ diuitiæ sint
 fera, securis, ascia, dolabra, calx m. Vos obte-
 stamur attendite, Quis est hic? Si Moyses qui-
 dam esset, qui ex patre Dei veniret, legis eius
 tabulas manibus suis deportans, cuius facies vt
 sol prælueret.

Si alter Dauid triumphans, præcisum defe-
 rens gigantis caput, qui populum Dei contrine-
 rat, & ob hoc proderunt illi obuiam, & ipsæ
 puella, gloriæ Dauidis cantatrices, tympanistæ:
 Io Triumphæ. Si Rex foret Salomon, cuius tam
 illustres erant donorum prærogatiue, vt ad eum
 famam Regina Saba, ex remotissimis regio-
 nibus accurreret festina cum toto suo comitatu,
 eum salutatura: eum, inquam, cuius probandæ
 sapientiæ tot propolita fuerunt argumenta: eum
 denique, cuius audire sapientiam, vultumque vi-
 dere desiderabat terra vniuersa cui Reges, terra-
 rumque regna, vectigalia tributique in signum
 sollebant obedientiæ. At ille? Et quis est hic?
 Vox hæc, vox est non Jacob sed inuidi Esau,
 Pharisæorum, quorum corda & viscera mordax
 rodebant inuidia, quæ perciti diffamare, asperrari
 & risu exponere Christum laborabant, diuertere
 populum, ne tali hunc honore exciperent, vt
 Regi congratularentur, vt Saluatori acclamarent,
 vnde & verbis asperratoris sic quærant. Quis
 est hic?

Propriissimè vocatur inuidia, vitium infan-
 tum: Diuino consilio, quando Iosue motus
 inuidiæ eo quod quosdam seniores audiret spiri-
 tu prophetica adornatos, cucurrit ad Moysen
 aitque, Domine mi Moyses prohibe illos. Eum vo-
 cat Spiritus S. puerum. Puer aiat non erat, sed
 vir: sic tamen audit vt declaratur, inuidiam
 vitium esse puerorum. Proprium enim illis qua-
 to modo, dum vident alium quodquam habere,
 continuo ad patrem: auge illi hoc. Non sic
 Moyses, erat enim vir, ait Spiritus S. vnde re-

spondebat puero illi: Quid amularis pro me? Num.
 Quis mihi tribuat, vt omnis populus prophetet & 11.28.
 det eis Dominus spiritum suum? Hic spiritus, spi-
 ritus est viri quem non dolet videre, Deum alijs
 quoque spiritum suum communicare. At vero
 viscera sibi corrodere præ indignatione inuidio-
 sa, quæ cernunt Ch. illum tantò plebis applausu
 Hierusalem subintrare, sicut ipsi ciuitatis maio-
 res manifestant, vitium est puerorum, qui vili-
 pensionis verbis de Christo, Quis est hic? lara-
 gunt, vt ei plebs præstitum ceneget honorem,
 eum asperrator ciciat & vt hominem abiectum,
 vilissimumque dedignetur.

Impleta est hodie celebris illa figura, quam
 nobis Spiritus S. prænotauit in Isaac, viuo
 Christi prototypo & exemplari. Conceptus est
 & natus de miraculo, de ventre sterili & anno
 Christo, lactauit eum vber de celo pleno, nec enim
 ad hoc Sara materua viscera sufficiebant, nasci-
 tur in terra Geraris, vbi Sara peregrina cum A-
 braham marito suo morabatur, de qua postmo-
 dum sedem mouit familia Abraham, nascitur I-
 saac: & admirati sunt viuerti: educavit eum
 maris sedula: atamen ablaetavit eum, conui-
 uum oppartum inlittuit pater Abraham, quo
 omnes concurrunt, & de nato filio congratulan-
 tur, faustaque omnia appercantur illius pueri na-
 tuitatem celebrantes, ad quem deuoluenda esset
 hereditas, grauer hoc tulit Ismael, inuidiæ fa-
 cebus incipit exardescere (ita D. Ambros.) Cur
 igitur hic tanto fouetur honore? cur illi tot fe-
 sta, tot applausus, cur concursus populorum? cur
 heres honorum? An non ego primogenitus? an
 non mihi hæc festa honor ille, applausus, & de-
 beantur de iure acclamationes? Et si mihi negen-
 tar, cur illi conceduntur? Intè debet (inquit D.
 Hieron.) illum primare primogenitura: illum
 attendire, cur talis festiuitas? Conuersus ad ca-
 teros, præsertim iuniores, coitaneos, illis per-
 suadet, vt Isaac despicerent, negingerent, & ma-
 turius vter futurus esset heres, considerarent. Sic
 capit Caietan hæc verbi: Vidit Sara filium Agar
 ludentem cum Isaac. Quis fuit ille lusus? arbi-
 trantur aliqui Isaac ab Ismaele verbibus exce-
 prum, alij derisum Textus Hebraicus (inquit
 Caietan) signi ficut, Ismaelem conatum fuisse vt
 ceteri, qui eum ante fuerat venerati, modo de-
 dignarentur: Ita enim legit: Vidit filium Agar,
 facientem irridere Isaac. En tibi Christum per
 miraculum, operâ S. Spiritus de ventre virginali
 conceptum caelesti lacte eonutritum in peregrina
 deductum à Matre in Bethleem natum. Vide
 Rupertum.